

J.P. Mynster prædiken 25. søndag efter trinitatis

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

17. november 1850

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Paulus' Brev til Romerne kapitel 10, vers 5-10.

- 1 Tro og Bekiendelse. Dine Øine, Herre! see efter de Trofaste i Landet, ¹ o maatte
de da ogsaa med Velbehag og Velsignelse kunne hvile paa os! Det er en Stridens
Tiid, i hvilken det er os bestikket at leve, at prøves og forsøges: Herre, send os
din Aands Bistand, at vi maae bestaae vor Prøve og befindes troe, ja, trofaste
5 mod hverandre indbyrdes, og trofaste mod dig, thi paa denne Grundvold hviler
dog al Troskab og Bestandighed. Det er en Tiid, hvori Menneskene stride mod
hverandre indbyrdes, men ogsaa stride mod dig og din Sandhed. Styrk os,
Herre! at vi maae stride af een Siel for Evangelii Tro, ² for den Tro, som eengang
er overantwordet de hellige, ³ at den maa blive hos os fra Slægt til Slægt, og samle
10 Folket, ikke blot ved udvortes Baand, men som en Menighed, i Troens, Haabets
og Kierlighedens Samsund med hverandre og med big, bu trofaste Gud og
Fader! Amen.

Text: Rom. 10, 5-10.

- 15 Moses skriver om den Retfærdighed, som er af Loven, at det Menneske, som
gør disse Ting, skal derved leve. Men den Retfærdighed, som er af Troen, siger
saaledes: Siig ikke i dit Hierte: hvo vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente
Christum ned; eller: hvo vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Christum
20 op fra de Døde. Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit
Hierte, nemlig det Troens Ord, som vi prædike. Thi dersom du bekiender den
Herre Jesum med din Mund, og troer i dit Hierte, at Gud opreiste ham fra de
Døde, da skal du vorde salig. Thi med Hiertet troer man til Retfærdighed, men
med Munden bekiender man til Saliggjørelse.

- 25 Ogsaa Guds Lov er i vor Mund og i vort Hierte, Gud skrev den i vort Inderste,
og paa det Skrivten derinde ikke skulde fordunkles, overskygges af alt det,

Verden ogsaa skriver deri, lod Gud den tillige skrive i hellige uudslettelige Ord
30 for vore Line; den skrevne Lovs Bud ere nu iblandt os fra Barndommen af i
ethvert Menneskes Mund.

Apostelen taler i vor Text om den hele Lov, som var given ved Moses. Den
indeholdt mange Anordninger og Skikke, som kun skulde forberede det
35 Fuldkomnere, kun skulde gielde til en Tiid og for eet Folk; dog vilde Jøderne
lægge den som et Aag paa alle Folkene paa Jorden, og kun til Iagttagelsen deraf
vilde de knytte Saliggjørelsen. Imod dem prædikede Paulus den christelige
Frihed, han lærte, at alt dette kun hørte til Verdens Børnelærdom,⁴ at det først
fandt sin Fuldendelse ved Christum, og da skulde afskaffes. Men hiin Lov
40 indeholdt ogsaa almeengyldige Bud, af hvilke ikke een Tøddel skal forgaae, som
ikke skulle, ikke kunne afskaffes, saalænge Verden staaer. Men ogsaa om denne
Lov lærer Apostelen, at Fuldendelsen er ikke i den. Ogsaa denne Lov, naar den
har forkyndt sine faste, strenge Bud, ender blot med den ubøielige Røst: Giør
dette, saa skal du leve! Men dersom da selv den Bodfærdige kommer med den
45 Bekiendelse, med den Anklage i sin Samvittighed: Jeg har ikke gjort det, jeg har
ikke levet efter den Lov, som var i min Mund og i mit Hierte, da har Pligtens
Lov Intet til den Faldnes Trøst og Opreisning; og naar Mose Lov, der ved den
sværere Brøde fordrede, at den Skyldige skulde udryddes af sit Folk, ogsaa
stundom tillod at frembære Offere til Forsoning, da hørte dette allerede til
50 Evangelium, det skulde forud hentyde paa det ene store Offer, hvormed
Verdens Frelser skulde for stedse fuldkommen forsone dem, som helliggjøres.⁵
Men saalidet som hine Offere kunde virkeligen og tilfulde berolige den
ængstede Samvittighed, saalidet kunde Lovens Tieneste alene indgyde det nye
Liv, som tilbeder, dyrker, lyder Gud i Aand og Sandhed. Derfor siger Apostelen
55 paa et andet Sted: Dersom der var given en Lov, som kunde levendegjøre, da var
Retfærdighed virkelig ved Loven.⁶ Men efterdi der dog ingen Frelse er, dersom
Mennesket ikke retfærdiggjøres, saa stiller Apostelen imod Lovens
Retfærdighed, hvilken de Fleste mene at kunne opnaae ved udvortes Gierninger,
og hvilken dog enhver Redelig, der fatter Loven i dens rette Betydning, aldrig
60 fortrøster sig til at have naaet eller at kunne naae – imod denne stiller Apostelen
den Retfærdighed, som er af Troen.

Det er det christelige Evangeliums Grundlærdom, hvortil Apostelen her fører
Talen hen, og om den siger han: Du skal ikke først stige op til Himmelen for at
65 hente den ned, thi Gud har selv i Naade sendt os den fra Himmelen; du skal
ikke stige ned i Afgrunden for at hente den op, thi fra Dødens og

Underverdenens Mørke har din Frelser selv ført den frem; søg ikke Sandhedens og Livets Ord langt borte, thi det er dig saare nær, det er det Troens Ord, som er
70 prædiktet trindt i Verden. Ja, Gud være lovet! den christelige Troes Ord har hidtil været os saare nær, fra Barndom af var det i de Flestes Mund, ved saa mangen Faders, Moders, Lærers Formaning blev det levende i mange Hierter; der var en Tiid – den ligger ikke langt tilbage – da dette Troens Ord syntes saaledes sammenflettet med vort Folks Liv, som var der umisteligt og utabeligt.

75 Der er kommen en anden Tiid, og i den ere den christelige Troes dybeste, meest omfattende Ord blevne Mange saa fremmede, at det er dem, som hentede vi dem fra det Forbigangnes Afgrund. Desto mere fornødent er det, at vi prædike dem, og derfor have vi i Dag taget denne Text for os til at udlægge. Men i denne
80 Text er der et Udsagn, som maaskee selv for den oprigtige, eftertænkssomme Christen er vanskeligere at fatte. Naar nemlig Apostelen siger: ”Med Hiertet troer man til Retfærdighed, men med Munden bekiender man til Saliggjørelse da er Grunden til denne Modsætning mellem Hiertets Tro Mundens Bekiendelse, mellem Retfærdighed og Saliggjørelse ikke strax klar. Vi haabe, at
85 den vil vorde det, i det vi denne Gang forestille

Tro og Bekiendelse

som de tvende Fordringer til Den, der ved Christum vil erholde Saliggjørelse.

90 At retfærdiggjøres, at kiendes retfærdige for Gud, dette er dog det Eneste, som tilfulde kan stille vore Hierters Uro og Angst, thi hvorledes skulde vi med Tillid og Fortrestning kunne see op til den hellige og retfærdige Gud, have Fred med ham, haabe Frelse og Salighed fra ham, dersom han kendte os uretfærdige,
95 dersom der paa os hvilede en Skyld, som vi maatte vente krævet af os til Betaling eller Straf? Lovens Ord kommer os ideligen imøde, den siger os med den alvorligste Røst: Hold Budene! Den, som gjør disse Ting, som ere skrevne i Loven, skal leve derved. Men hvor da Loven kiendes i dens Alvor og Strengthed, i dens eneste rette Betydning, i hvilken den samler alle sine Befalinger i denne:
100 Du skal elske Gud af dit ganske hierte, din Næste som dig selv, alle sine Forbud i dette: Du skal ikke begiere, i hvilken den fører alle sine Bud ind i det Inderste, og dømmer over Hiertets Tanker og Raad, der maa det ogsaa erkiendes, at det hører til Lovens Embede at indslutte Alt under Synd.⁷ Og Loven har Intet til at borttage Synder; naar den siger: Gjør dette, saa skal du leve, da kan den ikke paa
105 den anden Side sige: Dersom du ikke gjør det, da skal det være dig tilgivet, da

skal du ogsaa leve. Og – som vi før sagde – Loven kan ikke indgyde det nye Liv; den kan indgyde Skræk, saa du med Frygt og Bæven gaaer din Vei, ved hvert Skridt ængsteligen spørgende, om du ikke er vegen af, saa ofte følende Budene
110 som et svært Aag, fra hvilket du i dit Hiertes Løndom ønskede dig befriet; men Lyst til Guds Bud, saa du med Tillid og Frimodighed gaaer frem paa den dig anviste Vei, kan den ikke skienke, Kierlighedens rene Flamme kan den ikke optande.

115 Derfor sige vi, som Apostelen har sagt for os, at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gierninger, men ved Jesu Christi Tro.⁸ Men naar vi da prædike den Retfærdighed, som er af Troen, da lader os retteligen forstaae denne Lærdom, efterdi vor Salighed hviler paa den. Vi tage da først for os det ene Led af vor Text: ”Dersom du troer i dit Hierte, at Gud opreiste Jesum fra de
120 Døde, da skal du blive salig.” Apostelen vil og kan her ikke gientage den hele Forkyndelse om Christus, derfor nævner han det, hvortil alt det Øvrige slutter sig, thi Den, som blev opreist fra de Døde, var jo først død, og død for vore Synder. Saaledes begynder Evangeliet fra den Erkiendelse, hvortil Loven har ført; thi Loven har lagt en Skyld paa os Alle, som vi selv ikke kunne betale og
125 ikke kunne forsone. Derefter læres der, at der er Den, som har taget vor Skyld paa sig, som har givet sig hen til det store Offer; Den, som ikke vidste af Synd, har Gud gjort til Synd for os, paa det vi i ham skulle vorde retfærdige for Gud.⁹ Og at dette Offer af Gud er annammet, er kiendt fyldest, at de, som troe, skulle have Livet i hans Navn,¹⁰ dette har. Gud gjort beviisligt for Alle, i det han
130 opreiste ham fra de Døde. Men dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud føre de Hensovede frem med ham og ved ham.¹¹ Derfor sagde Apostelen, at han havde det Haab til Gud, at de Dødes Opstandelse forestager, baade de Retfærdiges og de Uretfærdiges, og i denne Tro, i dette Haab øvede han sig selv at have en uskadet Samvittighed for Gud og Mennesker.¹² Thi – siger
135 Apostelen – fremdeles vide I ikke, at vi, saamange som vi ere døbte til Jesum Christum, ere døbte til hans Død, og, dersom vi ere blevne forenede med ham i lighed med hans død, saa at, ligesom han døde for Synden saaledes skulle vi døe fra Synden, fra Ugudelighed og de verdelige Begieringer, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse, saa at vi vandre i et nyt Levnet.¹³

140 Saadan er den christelige Lære i dette Hovedstykke, og hvo der ret har fattet dette i dets hele, uopløselige Sammenhæng, han har christelig Kundskab. Men kundskab er endnu ikke Tro, Kundskaben er i Forstanden, i Hukommelsen, paa Læberne, men, siger Apostelen saa sandt og skjønt, med Hiertet troer man.

Kommer Kundskaben ikke ind i Menneskets Inderste, og finder sig der en Bolig beredet, forener den sig ikke der med alle Livets Kræfter, da vorder den aldrig Tro. Thi hvorfor er den christelige Kundskab, som dog hidtil hos os har været Alle saa nær, hos saa Mange ingen retfærdiggjørende, ingen levendegjørende, ingen saliggjørende Tro? Fordi Kundskaben ikke fandt det ydmyge Herte, der 150 føler sin Trang til Naadens husvalende Røst, ikke det varme Herte, som ikke finder sin Tilfredsstillelse i Verdens Glimmer og Lyst, men først hviler i Kierlighedens milde Ly, ikke det redelige Herte, som tillige er det lydige som ikke begierer et Skiul, hvorunder det kan nære det Urene, men Kraft til at stride 155 den gode Striid, til med frit og stadigt Mod at udrette den anviste Gierning, og bære den beskikkede Skiebne. Hvor dette Herte er, der kommer den christelige Kundskab som en vederqvægende Manna for den hungrige Siel som den længe søgte Kilde i Ørken for den tørstende Vandrers, og der spirer og modnes da den Tro, som har Forjættelsen. Den Tro regnes til Retfærdighed, og, saavist som 160 Guds Søn, Jesus Christus, som er prædiket ved hans Apostler, ikke er Ja og Nei, men alle Guds Forjættelser i ham ere Ja, og i ham Amen,¹⁴ saavist skal ogsaa den Troende fortrøste sig til, at han er retfærdiggjort, at – som atter den store Apostel siger – den Haandskrift, som var ham imod, er udslettet, naglet til det forsonende Kors;¹⁵ og, som Grenen suger sin Næring af Stammen, saaledes skal 165 ogsaa den Troende fra Ham, med hvem han i Troen er forenet, hente Livets foryngende Kræfter, drage Næring til Fremvært i Kierlighed,¹⁶ og fyldes med Retfærdigheds Frugter, som skee ved Jesum Christum, Gud til Ære og Lov.¹⁷ ”Med Hiertet troer man til Retfærdighed.”

170 Retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Christum,¹⁸ og har Gud kiendt os retfærdige, da er Hindringen borttagen, da have vi Adgang til alle Forjættelser, til det evige Liv. Dog standser Apostelen, ikke her, men til hint: ”Med Hiertet troer man til Retfærdighed,” føier han et Andet: ”Men med Munden bekiender man til Saliggjørelse;” du kan vinde 175 Salighed, efterdi du er retfærdiggjort ved Troen, men du vinder den først, naar Troen ikke ligger skiult i dit Herte, men træder frem, og viser sig i Bekiendelsen.

Denne Bekiendelse skal nu vistnok vise sig i en Christens hele Liv, vise sig deri, at Troen vækker, danner, styrker ham til Retskaffenhed, Kierlighed, 180 Taalmodighed og Bestandighed. Derom kan Ingen tvivle, som veed, hvad den christelige Tro er; Enhver maa føle Vægten af Herrens Ord: Hvi kalde I mig Herre, og gjøre ikke, hvad jeg siger?¹⁹ Men efterdi Mange maaskee mene, at de have opfyldt Alt, hvad de skyldte Herren, naar de have levet ustraffeligen i denne

185 Verden, saa fremhæver Apostelen i Særdeleshed den egentlige Bekiendelse, eller
hvad der andensteds kaldes en Frugt af Læber, som bekiende Herrens Navn:²⁰
"Med Munden bekiender man til Saliggjøreelse."

Apostelen vidste det ligesaa godt, som vi, at det ikke er de blotte Mundchristne,
190 der skulle arve Saliggjøreelse, han har alvorligen nok sagt os, at vi skulle skye dem,
der have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft.²¹ Ligesaa lidet har han
nogensinde villet anprise dem, der bære deres Christendom tilskue, der ville
trænge sig frem, der tænke høiere om dem selv, end dem bør at tænke, der tragte
efter høie Ting, og mene sig selv kloge,²² da han meget mere formanede til at
195 søge Ære i at leve stille og varetage Hver sin Gierning.²³ Dog er der en Mundens
Bekiendelse, hvilken han fordrer af Enhver, der i sit Hierte troer paa den
korsfæstede og opstandne Jesum Christum. Denne Befiendelse er nu saare let i
Tider, da Christenheden har Ro, og Alle trindt omkring næsten ikke vide, at det
kan være anderledes, end at man maa give Christus Æren og holde sig til hans
200 Menighed. Men der komme og saa andre Tider, og da er det fornødent
alvorligen at minde om Herrens Ord: Hvo som vil bekiende mig for
Menneskene, ham vil jeg og bekiende for min Fader, som er i himlene;²⁴ da maa
Apostelen paany sige til Enhver: Skam dig ikke ved vor Herres Vidnesbyrd.²⁵ I
den Tiid, da Apostelen skrev dette, var Evangeliet Jøderne en Forargelse og
205 Grækerne en Daarlighed, Forfølgelsen reiste sig alle vegne derimod, og vilde
udslette det af Jorden; dersom da Enhver havde meent det nok at have Troen
skiult i sit Inderste, men hans Mund ikke havde bekiendt, hvad han troede i sit
Hierte, hvorledes skulde da Det være skeet, som er skeet, og Evangeliets Røst
være udgaaet over al Jorden? Vel var det Apostler og Evangelister, hvem den
210 egentlige Forkyndelse var betroet, men Lidet havde de udrettet til at samle
Christus en Menighed, dersom ikke Enhver i sin Kreds havde vidnet for den
Overbevisning, han havde vundet, dersom ikke efterhaanden af de mange
stillere Røster en almindelig Stemme havde dannet sig, der bekiendte Jesum som
Herre. I den Tiid, i hvilken vi tale, er Evangeliet ogsaa blevet Mange en
215 Forargelse eller en Daarlighed, og vi vide ikke, hvilke Kræfter Vantroens Magt
herefter kan sætte i Bevægelse; men langt mere end alle Forfølgelser, der kunne
reise sig, frygte vi den Ligeegyldighedens kolde Taage, der efterhaanden vil opløse
Kirkens Mure, det Letsindighedens sagte, men uafbrudte Bølgeslag, der
efterhaanden vil udhule dens Grund, frygte vi den Lunkenhed, hvormed de, der
220 ikke ville fornegte, heller ikke ville bekiende, hverken kolde eller varme. Vee os,
hvilke Ordet er betroet, dersom vi ikke med frit Mod og Bestandighed ville
bekiende den Herre, hvis Tieneste vi have paataget os! men I Fædre og Mødre, I

Alle, hvilke Folkets Vel ligger paa Hierte, som ønske, at det Sande maa lyse, at
 225 det Gode maa blomstre trindt omkring, have I da intet Andet at giøre end
 roligen at see til, hvor Strømmen vil bære? Skal kun Letsindighed og
 Ugudelighed have den frie Røst, men ikke Sandhed og Retfærdighed og
 Kierlighed? Naar vi see, hvorledes Menneskene sænke al deres Tanke og Stræben
 i denne Verdens Ting, og ere saa ubekymrede om de Ting heroventil, som var
 230 det først i en anden Tilværelse, dette kunde vedkomme dem: skulle vi da
 skamme os ved at bekiende vor Overbevisning, at Retfærdighed, at redelig
 Pligtopfyldelse, at trofast Kierlighed, at Bestandighed under Livets Prøver mere
 og mere ville forsvinde, naar Livets bedste Kræfter ikke mere næres af den
 christelige Troes frugtbringende Væld? Naar vi saae ud over Landet, og saae det
 235 smykket med christelige Kirker, og kunde tænke os, at omkring disse Kirker
 boede Mennesker, som ikke blot vare forenede ved timelige Forholds Tvang,
 med ved alle det christelige Samfunds Baand: skulle vi da mene, det er den sande
 Friheds Røst, vi høre, naar Folket opfordres til at falde fra hinanden efter enhver
 Lærdoms Veir, og tage sig Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren?²⁶
 240 Naar vi see, hvorledes. Mange lade det være sig magtpaaliggende at aabne
 Adgangene for alle Vildfarelser, endog at pleie dem, at de kunde vore ret
 frodigen frem: skulle da vi, deres Efterkommere, som vare villige til at offere
 Gods og Verdens Ære, Livets Ro og Livet selv, for at Evangeliets lange
 fordunklede Sandhed kunde bryde giennem de tykke Skyer – skulle vi sige med
 245 de Mange: ”Enhver bliver salig ved sin Tro”, og roligen vente, om fremmede
 Leiesvende trænge ind, som sætte andre Midlere mellem Gud og Menneskene,
 end den Ene, der gav sig selv til en Gienløsnings Betaling for Alle,²⁷ som ville
 lægge en Lov af udvortes Skikke paa Menneskene istedenfor den Lov, som vil
 hellige Hiertet, ville binde Folket i Landet under fremmed Herskesyges Aag, og
 250 besvære Samvittighederne for at giøre de Uforstandige til Menneskers Trælle,
 som de selv ere? Naar vi glædede os ved, at hidtil christelig Omsorg og
 Kierlighed antog sig de Umyndige, at smaa Børn tidligen førtes til Herren, og
 lærte at kiende deres Gud og deres Frelser, tidligen oplærtes om den Vei, de
 skulle vandre, at de, ogsaa naar de blive gamle, ikke skulde vige derfra skulle vi da
 255 bifalde det, eller kun synes at bifalde det, naar man hellere vil lære dem alt
 Andet, ja hellere lære de Veie, hvori vore Forfædre vandrede, medens de endnu
 levede efter Hedningernes Viis, end dem de lærte at kiende, da Christi Sandhed
 lyste over dem? eller naar man, forglemmende Herrens Ord: Seer til, at I ikke
 foragte Een af disse Smaa!²⁸ vil overlade det til letsindige, ryggesløse, ugudelige
 260 Forældre, om de ville lade dem opvoxte uden al Tugt, uden al Herrens
 Formaning? Naar der hidtil vaagedes over, at Ægteskabet skulde ansees som

helligt, og det alvorlige Ord lød derover: Hvad Gud har sammenføiet, skal
Mennesket ikke adskille:²⁹ skulle vi da anprise det som et Fremskridt, dersom
265 denne Følelse ikke længere skal vedligeholdes i Folket, dersom det ikke mere skal
agtes fornødent, at Ægteskaberne helliges ved Guds Ord og Bøn, dersom de kun
skulle ansees som en anden borgerlig Overeenskomst, der kan løses uden Synd
mod Guds Bud, uden Plet paa den Skyldige? Naar hidtil Verdens Frelser
opløftede sin Røst iblandt os, og sagde: "I have hørt, at der er sagt: Du skal elske
270 din Næste, og hade din Fiende: men jeg siger Eder: Elsker Eders Fiender,
velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som giøre Eder Skade;³⁰
naar hans Apostel formanede: Lad dig ikke overvinde af det Onde, men
overvind det Onde med Gode;³¹ naar disse Formaninger saa ofte have forliigt,
hvad Lidenskaberne adskilte, have forliigt de Enkelte, og forliigt Folkene: skal
275 det da nu læres, at disse hellige Bud ingen Anvendelse finde i det virkelige Liv, i
den Kamp, vi have at bestaae i Verden, at det der maa hedde: Giengield Ondt
med Ondt, og dersom din Fiende hungrer, da negt ham Mad, og dersom han
nøgen maa gaae ud fra den brændende Bolig, da negt ham Huus?

280 O mine Venner, vi sige det ikke af Lyst til Kiv og Trætte, men hvor gierne vilde
vi fremkalde den Bekiendelse, som enhver troende Christen er sin Herre skyldig,
hvor gierne vilde vi i Vennernes Samtale, i de huuslige Kredse og i Borgernes
Foreninger fremkalde Vidnesbyrd, der kunde samle sig til Folkets almindelige
Stemme, og mod alle Letsindighedens eller Lidenskabernes eller
285 Ugudelighedens Angreb bekiendte med fast Mod: Vi ville, at Herrens Frygt
fremdeles skal være vort Borgersamfunds Grundvold, vi ville selv bevare vor
christelige evangeliske Tro, og overantvorde den uforvandsket til den Slægt, som
skal være efter os; vi ville, at Livet skal helliges ved Guds Ord, at ægteskabet skal
være hæderligt hos Alle, at Børnene skulle opføres i Tugt og Herrens
290 Formaning; vi ville, at Guds hellige Ord skal læres reent og ret, til at modstaae
alle onde Gierninger, og fremkalde, nære, pleie Aandens Frugter, der, som
Apostelen vidner, ere Kierlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed,
Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed.³² O dersom Troen er i vore
Hierter, og er os dyrebar, da lader os ogsaa bekiende den, thi af Hiertets gode
295 Forraad maae ogsaa gode Ting fremgaae, thi af Hiertets Overflødigbed taler
Munden.³³ Derfor fordrer Herren ogsaa Bekiendelse af dem, som troe paa hans
Navn, og ville, at han skal bekiende dem for sin himmelske Fader; derfor siger
Apostelen: Med Hiertet troer man til Retfærdighed, men med Munden
bekiender man til Saliggjørelse. Amen.

300

1. Ps. 101. 6.
2. Phil. 1, 27.
3. Jud. B. 3.
- 305 4. Gal. 4.
5. Hebr. 10, 14.
6. Gal. 3, 21.
7. Gal 3, 22.
8. Gal. 2, 16.
- 310 9. 2. kor. 5, 21.
10. Joh. 20, 31.
11. 1. Thess. 4, 14.
12. Ap. G. 24, 15. 16.
13. Rom 6, 8 ff.
- 315 14. 2. Kor. 1, 19. 20.
15. Kol. 2, 14.
16. Evh. 4, 16.
17. Phil. 1, 11.
18. Rom. 5, 1.
- 320 19. Luk. 6, 46.
20. Hebr. 13, 15.
21. 2. Tim. 3, 5.
22. Rom. 12, 3. 16.
23. 1. Thess. 4, 11
- 325 24. Matth. 10, 32.
25. 2 Tim. 1, 8.
26. 2. Tim. 4, 3.
27. 1 Tim. 2, 5. 6.
28. Matth. 18, 10.
29. Matth. 19, 6.
- 330 30. Matth. 5, 43, 44.
31. Rom. 12, 21.
32. Gal. 5, 22.
33. Matth. 12, 34. 35.

335

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1855)

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

25. søndag efter trinitatis, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynster-praediken-25-sondag-efter-trinitatis>

345

350

355

360

365

370

375